

significant because it will allow a scientifically grounded normalization of muscular load, depending on the age and functional development. This will contribute to the proper formation of the growing organism, increasing its functionality and broadening the range of adaptive reactions.

Researched specific States of the cardiorespiratory system tall students aged 14-16 years, who practiced volleyball, compared to tall students who were not engaged in sports sections. The experiment was attended by 193 pupils aged 14-16 years, of which 75 people who were engaged in physical culture according to the standard program and did not attend the sports section, was a group 1 and group 2 98 patients who were engaged in volleyball in school sports clubs.

The highest indicators of lung capacity of students-volleyball players 15 and 16 years of age due to the greater length of the body, and vital index, in turn, is one of the indicators that informative to characterize the state of the cardiorespiratory system. Vital index of students-volleyball players compared with untrained boys was significantly lower at 14 years ($p < 0.001$) and almost did not differ from that of an untrained 15 and 16. Maximum volumetric air flow rate for exhalation and inhalation characterize the strength of the respiratory muscles and large figures of students-volleyball players 15 and 16 years resulted from higher indicators of vital capacity of lungs. The findings suggest that playing volleyball on the traditional program does not give the desired functional effect for the respiratory system tall students-volleyball players.

Key words: tall teens, functional development, breakout sessions, cardiorespiratory system, volleyball.

УДК 373.2.011.3-051:37.064.3

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.72-1.03>

Анісімова О. Е.

ДОСЛІДЖЕННЯ РІВНЯ СФОРМОВАНOSTI ЗДАТНОСТІ ДО ПАРТНЕРСЬКОЇ ВЗАЄМОДІЇ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ЗАКЛАДІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Розкрито значення формування здатності до партнерської взаємодії в процесі фахової підготовки майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти. Окреслено суперечності, що актуалізують вищезазначену проблему. Розроблено критеріальний апарат, в якому враховано інтегровану природу феномену готовності майбутнього вихователя ЗДО до партнерської взаємодії у професійній діяльності: когнітивний критерій, мотиваційно-ціннісний, особистісно-комунікативний, діяльнісний та рефлексивний. Детальніше розглянули показники особистісно-комунікативного та діяльнісного критеріїв.

З метою з'ясування стану проблеми було проведено дослідження, що охоплювало вибірку студентів спеціальності «Дошкільна освіта» педагогічного факультету Херсонського державного університету на різних етапах навчання. Нами було використано методики для діагностування рівня сформованості емпатійності, асертивності, інтернальності, комунікативних та організаційних здібностей.

Дослідження дає підстави зробити висновок про зниження рівня емпатійності від 1 до 3 курсу. На 4 курсі цей показник дещо підвищується, але не досягає рівня 1-2 курсу.

Рівень сформованості інтернальності на 1-2 курсах у здобувачів освіти свідчить, що вони усвідомлюють власну відповідальність за прийняття рішень, готові до сміливих дій. Проте, на 3 курсі ці показники різко знижуються.

Здобувачі освіти продемонстрували переважно середні та низькі показники асертивності протягом усіх 4 років навчання. Отже, дана якість не є розвинутою, її рівень не збільшується залежно від курсу навчання. Це дає підстави вважати, що позитивна динаміка щодо рівня сформованості асертивності відсутня.

У здобувачів освіти усіх курсів переважають середній та низький показники організаторських та комунікативних здібностей, майже відсутні позитивні зміни щодо сформованості цих професійно значущих якостей.

Отже, виникає потреба у розробці системи роботи з формування у майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти якостей, необхідних для ефективної професійної діяльності.

Ключові слова: партнерська взаємодія, діагностика професійних якостей, критерії, асертивність, емпатійність, інтернальність.

Питання професійної підготовки є ключовим для будь-якої сфери, оскільки саме від того, які фахівці залучені до діяльності, залежить її ефективність. Особливо гостро ця проблема проявляється в освіті, яка завжди орієнтована на майбутнє. Той факт, що людина утримує більшу частину інформації про світ в дитячому віці, змушує постійно замислюватися над питанням про підготовку тих, хто працює з дітьми.

У постіндустріальному, інформаційному суспільстві проблема комунікації є однією з найважливіших. Освіта покликана забезпечити підготовку людини до життя у світі різноманітних зв'язків, відносин, комунікативних можливостей. Одним із джерел їх розвитку є професійно-педагогічна комунікація як особливий тип активного взаємобміну інформацією у професійній педагогічній діяльності [2, с. 7].

Ключовим напрямом державної політики, визначеним Національною стратегією розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, є її реформування на основі філософії «людиноцентризму» [4].

В дошкільній галузі відбувається утвердження гуманно-особистісного підходу в освітньому процесі, використання партнерської взаємодії в професійній діяльності.

Було проаналізовано вимоги Галузевого стандарту вищої освіти (спеціальність «012 Дошкільна освіта») щодо партнерської взаємодії у професійній діяльності. Серед загальних компетентностей визначено здатність до міжособистісної взаємодії, а серед спеціальних (фахових) – здатність до комунікативної взаємодії з дітьми, батьками, колегами.

Сучасна особистісно-орієнтована модель дошкільної освіти висуває високі вимоги до особистісного та професійного розвитку вихователя закладу дошкільної освіти. Поточні й майбутні успіхи майбутніх педагогів, процес їх професійного становлення багато в чому залежать від наявності знань про стратегії взаємодії учасників освітнього процесу, від взаємності дій її суб'єктів.

Роль педагогічної взаємодії на ранніх етапах онтогенезу, коли закладається базис особистісної культури дитини, розглядали Л. Божович, Л. Виготський, В. Давидов, А. Запорожець, М. Лісіна, Д. Ельконін та ін.

Проблему спілкування та його особливості в системі вищої освіти досліджували: Ф. Бацевич, Н. Бутенко, О. Винославська, В. Кан-Калик, А. Кузьмінський, О. Нестерова, О. Семенюк, М. Філоненко.

Проблема спілкування перетворилася в наш час на одну з найактуальніших у теоретичному і практичному аспектах. Як зауважує Н. Бутенко спілкування є однією з найважливіших умов об'єднання людей для будь-якої спільної діяльності [1, с. 260]. Це стосується, звичайно, також навчання й виховання, що і являють собою опосередковану спілкуванням спільну діяльність людей, одні з яких передають, а інші засвоюють накопичений людством досвід. У спілкуванні людина, з одного боку, виявляє для себе й інших свої психічні якості, а з іншого – розвиває і формує їх. Спілкуючись з іншими людьми, особистість засвоює загальнолюдський досвід, історично сформовані суспільні норми, цінності, знання і способи діяльності, формуючи себе як особистість і суб'єкт діяльності.

Аналіз теорії і практики професійної підготовки майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти свідчить про наявність низки суперечностей, які актуалізують проблему формування їх готовності до партнерської взаємодії у професійній діяльності: між домінуючою спрямованістю педагогічного процесу у закладах вищої освіти на формування в студентів предметно-фахових знань та умінь та недостатньою увагою до розвитку їх готовності до партнерської взаємодії у майбутній професійній діяльності; між необхідністю формування спрямованості на партнерську взаємодію та традиційною індивідуалістично-конкурентною орієнтацією освітнього процесу у закладах вищої освіти; між соціальним запитом на підготовку творчих фахівців, здатних до продуктивної взаємодії на партнерських засадах, і недостатньою розробленістю педагогічних засобів і методів такої підготовки у закладах вищої освіти.

Система вищої освіти усвідомила цінність та важливість підготовки фахівців до партнерства у професійній діяльності, проте практичні дослідження свідчать про недостатню теоретичну обізнаність з теми партнерської взаємодії та сформованість практичних умінь та навичок.

Метою статті є аналіз результатів експериментального дослідження стану здатності майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти до партнерської взаємодії у професійній діяльності.

Спільна діяльність у форматі партнерства забезпечує: інноваційні підходи до вирішення проблем сталого розвитку, використання механізмів, завдяки яким виникає можливість внеску кожного із учасників взаємодії у вигляді конкретних можливостей та навичок ефективного досягнення загальних та взаємодоповнюючих завдань. При цьому спільний результат буде набагато вагомішим, ніж зусилля кожного окремо.

Партнерська взаємодія впливає на розширення доступу до людських, технічних, творчих ресурсів задля досягнення поставленої мети.

Комунікативна взаємодія в педагогічному процесі вищої школи є передумовою формування професійної компетентності майбутнього фахівця, створення гармонійних взаємин у соціумі. Професійно-педагогічна комунікація є основною формою освітнього процесу, вона розгортається під час взаємодії його учасників. Кожен з них пізнає суспільні та моральні цінності, розвиває власні психічні якості. Тому педагогічну взаємодію вважають чинником психічного розвитку людини [2, с. 9].

Розглянемо можливість формування здатності до партнерської взаємодії у професійній діяльності майбутнього педагога, яка відбувається в умовах закладу вищої освіти.

Нами розроблено власний критеріальний апарат, в якому враховано інтегровану природу феномену готовності майбутнього вихователя ЗДО до партнерської взаємодії у професійній діяльності:

1. Когнітивний критерій дає можливість визначити рівень розуміння майбутніми вихователями ЗДО сутності основних понять дослідження, дослідити рівень обізнаності респондентів з особливостями педагогічного спілкування.

2. Мотиваційно-ціннісний критерій дозволяє виявити наступні показники: ціннісне ставлення до партнерської взаємодії, ступінь мотиваційного потенціалу, що є показником успішності самоорганізації майбутнього фахівця у професійній діяльності;

3. Особистісно-комунікативний критерій виявляє здатність майбутнього вихователя ЗДО розуміти партнерів зі спілкування з допомогою засобів вербального та невербального спілкування, здатність до емоційної взаємодії, емпатії, самостійного прийняття рішень;

4. Діяльнісний критерій дає оцінку практичним вмінням студентів за умов партнерської взаємодії, що ґрунтуються на вміннях планувати роботу, оцінювати її результати, узгоджувати свої дії з діями інших, використовувати навички медіації (методи урегулювання конфліктів) з метою досягнення поставленої спільної мети;

5. Рефлексивний критерій дозволяє здійснити оцінку результатів власної діяльності та діяльності інших. Зупинимось детальніше на показниках особистісно-комунікативного та діяльнісного критеріїв.

Особистісно-комунікативний передбачає наявність таких показників, як: висока емпатійність спілкування в різних навчальних та позанавчальних ситуаціях; інтернальність, виявлення ініціативності, здатність брати на себе відповідальність, демонстрація лідерських якостей; володіння вміннями вести дискусію, відстоювати власну думку.

Діяльнісний критерій характеризується такими показниками: володіння навичками медіації, здатність до конструктивного вирішення конфліктів; вміння узгоджувати власні дії з діями інших людей; вміння коректувати зміст, форми партнерської взаємодії відповідно до мети партнерської взаємодії, асертивність поведінки, комунікативні та організаторські здібності.

З метою з'ясування стану проблеми було проведено дослідження, що охоплювало вибірку студентів спеціальності «Дошкільна освіта» педагогічного факультету Херсонського державного університету на різних етапах навчання (69 осіб – 1 курсу, 40 осіб – 2 курсу, 25 осіб – 3 курсу, 4 курсу – 26 осіб). Всього в опитуванні взяли участь 150 осіб.

Для проведення діагностичної роботи було застосовано спеціальні методики. Розглянемо детальніше результати дослідження щодо рівня сформованості кожної з особистісних якостей, передбачених показниками.

Модифікований тест-опитувальник емпатичних тенденцій, розроблений А. Мехрабієном і Н. Епштейном, дає змогу визначити індекс емпатійності, тобто емоційної чутливості на хвилювання інших[3].

Емпатія у формі співчуття або переживання пов'язана з умінням людини «проникати» в чуттєвий світ інших. У різних життєвих ситуаціях емоційна чутливість залежить від адекватності сприймання переживань людей, а також уявлення про причини, які їх викликали. Така чутливість стає спонукальною силою, спрямованою на допомогу іншим. Як відомо, розвиток емоційної чутливості залежить від життєвого досвіду, від домінуючого стилю спілкування у родині та закладі загальної середньої освіти. Із 59 студентів 1 курсу 62,7 % продемонстрували високий рівень емпатійності, 35,6 % – середній, 1,7 % – низький. Студенти 2 курсу мають високий рівень емпатійності – 57,5 %, середній – 40 %, низький – 2,5 %. На 3 курсі показники певною мірою змінилися: високий рівень емпатійності продемонстрували 32 % респондентів, середній – 64 %, низький – 4 %. А вже на 4 курсі майбутні випускники СВО «бакалавр» показали такі результати: 50 % фахівців виявили високий рівень емпатійності, 30,7 % – середній, 19,3 % – низький. З однієї сторони дані показники свідчать про наявність якості, необхідної для професійної діяльності майбутніх педагогів. Проте, слід зазначити, що занадто емоційно чутлива людина може стати об'єктом для «експлуатації» іншими особами, котрі користуються добротою та невідомістю, навіть за рахунок «тиску» на власні переживання та почуття. Емоційно чутливим людям необхідно навчитися відстоювати свої позиції через володіння прийомами емоційного захисту та вибіркового ставлення до інших учасників комунікації.

Можна зробити висновок, що простежується зв'язок між курсом навчання та показником рівня емпатійності – від 1 до 3 курсу знижується відсоток високого рівня. На 4 курсі цей показник дещо підвищується, але не досягає рівня 1-2 курсу.

Для визначення локусу суб'єктивного контролю, тобто загальної інтернальності, був використаний тест-опитувальник, розроблений Є. Ф. Бажаним на основі шкали локусу контролю Дж. Роттера [3].

Локус контролю – це характеристика вольової сфери людини, яка відображає її нахил приписувати відповідальність за результати своєї діяльності зовнішнім силам або лише власним зусиллям та здібностям. Тобто визначається показник серед двох полярних типів особистостей залежно від локації контролю. У студентів 1 курсу високий рівень інтернальності виявлено у 32,2 %, середній – у 67,8 %, низький – відсутній. На 2 курсі високий рівень становив – 17,5 %, середній – 47 %, низький – 35,5 %. Трьохкурсники – респонденти показали такі результати: високий рівень інтернальності мають 8 %, середній – 52 %, низький – 40 %. Випускники бакалаврату мають 26,9 % високого рівня інтернальності, 73,1 % – середній рівень.

Отже, на 1-2 курсах рівень сформованості інтернальності у здобувачів освіти свідчить, що вони усвідомлюють власну відповідальність за прийняття рішень, готові до сміливих дій. Проте, на 3 курсі ці показники різко знижуються. Можна припустити, що досліджувані схильні до уникнення відповідальності та перекладання її на зовнішні обставини.

Наступна професійна якість педагога, що досліджувалася – асертивність. Вона полягає у здібності не завдавати школи кому-небудь і поважати права інших людей, одночасно усвідомлюючи власні. Це вміння доречно говорити «ні», не ображаючи опонента, звертатися з проханням, висувати вимоги та конструктивно вести діалог.

Студенти 1 курсу продемонстрували такі результати: високий рівень асертивності – 5,08 %, середній – 64,4 %, низький – 30,52 %.

Під час анкетування другокурсників ми виявили наступні результати: високий – 7,55 %, середній – 70 %, низький – 22,5 %. Серед здобувачів ступеня вищої освіти 4 курсу мають високий рівень асертивності 12 %, середній – 60 %, низький – 28 %. Велика кількість респондентів виявили здатність оцінювати себе реалістично. А це, в свою чергу, є підґрунтям для опанування навичок ефективного партнерства.

Студенти продемонстрували переважно середні та низькі показники асертивності протягом усіх 4 років навчання. Отже, дана якість не є розвинутою, її рівень не збільшується залежно від курсу навчання. Це дає підстави вважати, що позитивна динаміка щодо рівня сформованості асертивності відсутня.

Досить інформативним став тест-опитувальник організаторських і комунікативних здібностей (за Б. Федорішиним).

Респонденти з низьким рівнем комунікативних та організаторських здібностей не прагнуть до спілкування, почуваються некомфортно в новому колективі, прагнуть більше часу проводити наодинці з собою, мають труднощі у встановленні контактів з іншими людьми, бояться виступів перед аудиторією, не вміють відстоювати свою точку зору, уникають прояву ініціативи та лідерства [3, с.69].

Серед опитуваних першокурсників високий рівень комунікативних здібностей продемонстрували лише 11,2 %, організаційних – 6,78 %; середній рівень – 23,72 % (комунікативні) та 27,11 % (організаційні); низький рівень – комунікативні – 65,08 %, організаційні – 66,11 %.

Другокурсники продемонстрували лише 10 % високого рівня комунікативних здібностей та 0 % організаторських. Середній рівень: 37,5 % комунікативних, 47,5 % організаторських; низький рівень виявився з найвищими показниками: комунікативні – 52,5 %, організаторські – 52,5 %.

На 3 курсі результати наступні: високий рівень комунікативних здібностей – 12 %, організаторських – 16 %, середній рівень комунікативних здібностей – 60 %, організаторських – 32 %, респондентів з низьким рівнем комунікативних здібностей – 28 %, організаторських – 52 %.

Викликають занепокоєння показники комунікативних здібностей 4-курсників (високий – 15,4 %, середній – 42,30 %, низький – 42,30 %) та організаторських здібностей (високий – 3,85 %, середній – 46,15 %, низький – 50 %).

Отже, у здобувачів освіти усіх курсів переважають середній та низький показники організаторських та комунікативних здібностей, майже відсутні позитивні зміни щодо сформованості професійно значущих якостей.

Можна зробити загальний висновок, що студенти 3 курсу демонструють певне розчарування щодо обраної професії, в анкетах вони висловлюють неспівпадіння очікувань на етапі вступу до закладу вищої освіти з реальним станом професійної підготовки. Висуваємо припущення, що 3 курс є критичним щодо поглядів на подальшу професійну діяльність. Проте, можна використати даний період як сприятливий для закріплення знань, удосконалення умінь та розвитку навичок партнерської взаємодії. За результатами дослідження виникає потреба у розробці системи роботи з формування у майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти якостей, необхідних для ефективної професійної діяльності.

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів вирішення окресленої проблеми. Подальшої розробки потребує створення системи роботи з формування здатності майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти до партнерської взаємодії у професійній діяльності.

Використана література:

1. Бутенко Н. Ю. Комунікативні процеси у навчанні: підручник. Київ : КНЕУ, 2004. 380 с.
2. Волкова Н. П. Професійно-педагогічна комунікація: навч. посіб. Київ, 2006. 256 с.
3. Галян І. М. Психодіагностика: навч. посіб. Київ, 2011. 464 с.
4. Про Національну доктрину розвитку освіти: Указ Президента України від 17 квітня 2002 р. № 347/2002. *Офіційний веб-портал ВР України*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/347/2002> (дата звернення: 28.01.2020).

References:

1. Butenko N.Yu. Komunikativni protsesy u navchanni: pidruchnyk [Communication processes in learning: textbook]. Kyiv : KNEU, 2004. 380 s [in Ukrainian].
2. Volkova N.P. Profesiino-pedahohichna komunikatsiia: navch.posib [The professional-pedagogical communication: educational manual]. Kyiv, 2006. 256 s [in Ukrainian].
3. Halian I.M. Psykhodiagnostyka: navch.posib [The psychodiagnostics: educational manual]. Kyiv, 2011. 464s [in Ukrainian].
4. Pro Natsionalnu doktrynu rozvytku osvity: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 17 kvitnia 2002 r. № 347/2002. [On the National Doctrine of Educational Development: Presidential Decree of April 17, 2002 No. 347/2002.] *Ofitsiyni veb-portal VR Ukrainy* [in Ukrainian]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/347/2002> (data zvernennia: 28.01.2020).

Anisimova O. E. The researching of the level of formation of the ability to partnership in future educators of preschool education

The article describes the importance of forming the capacity for partnership in the process of professional training of future preschool educators. The contradictions that actualize the above problem are outlined. A criterion apparatus has been developed, which takes into account the integrated nature of the phenomenon of the future caregiver of readiness of the preschool education for partnership in professional activity: cognitive criterion, motivational-value, personality-communicative, activity and reflexive. Indicators of personal-communicative and activity criteria were considered in more detail.

In order to find out the state of the problem, a study was conducted covering a sample of students of the specialty "Preschool Education" of the Pedagogical Faculty of Kherson State University at different stages of study. We have used techniques to diagnose the level of empathy, assertiveness, internality, communication and organizational skills.

The study gives grounds to conclude that the level of empathy is reduced from 1 to 3 courses. In the 4th year this indicator increases slightly, but does not reach the level 1-2 of the course.

The level of internship at 1-2 courses in education recipients indicates that they are aware of their responsibility for making decisions that are ready for courageous action. However, in the 3rd year these figures sharply decrease.

Educators showed mostly medium and low assertiveness rates throughout their 4 years of study. Therefore, this quality is not developed, its level does not increase depending on the course of study. This suggests that there is no positive dynamics regarding the level of assertiveness.

Educators of all courses are dominated by medium and low levels of organizational and communication skills, and there are almost no positive changes in the formation of these professionally significant qualities.

Therefore, there is a need to develop a system of work for the formation in the future educators of preschool education of the qualities necessary for effective professional activity.

Key words: *partnership, professional quality diagnostics, criteria, assertiveness, empathy, internship.*

УДК 001.8:343.8 (477)-044.3

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.72-1.04>

Аніщенко В. О.

ТРАДИЦІЙНА СИСТЕМА ПІДГОТОВКИ ОФІЦЕРІВ-ПЕНІТЕНЦІАРІЇВ В УКРАЇНІ: РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Сучасна реформа пенітенціарної системи України вимагає суттєвих змін у змісті та якості підготовки майбутніх офіцерів-пенітенціаріїв, які здатні виконувати свої професійні обов'язки на високому професійному рівні. Професійній підготовці майбутніх офіцерів ДКВС України притаманні певні особливості, обумовлені специфікою служби та вимогами нормативних документів, а також ступеневий характер. Результатом даного процесу є професійна компетентність офіцера.

Розглянуто та виконано аналіз процесу традиційної системи професійної підготовки майбутніх офіцерів Державної кримінально-виконавчої служби України з урахуванням визначеної структури і основних компонентів їх професійної підготовки: цільового; змістовного; операційно-дійового; контрольного-регулювального та ресурсного.

Результати аналізу традиційної системи підготовки офіцерів Державної кримінально-виконавчої служби України вказують на наявність певних суперечностей у цьому процесі, що дозволяє вести мову про існування певної проблеми. З метою усунення суперечностей, що були виявлені під час дослідження, та формування високого рівня професійної компетентності офіцерів ДКВС України необхідно суттєво оновити навчально-методичне забезпечення фахової підготовки, а саме методики навчання курсантів і слухачів за рахунок посилення компоненту практико-орієнтовного навчання, шляхом впровадження кейсів, ділових ігор, спеціалізованих тренінгів, інших інноваційних форм і методів навчання під час вивчення фахових і спеціальних дисциплін, вдосконалити форми і методи моніторингу і контролю якості процесу фахової підготовки на першому та другому рівнях освіти.

Ключові слова: *професійна підготовка, структура професійної підготовки, професійна компетентність, рівень професіоналізму, цільовий компонент професійної підготовки, змістовний компонент професійної підготовки, операційно-дійовий компонент професійної підготовки, контрольного-регулювального компоненту професійної підготовки, ресурсний компонент професійної підготовки.*

Реформування пенітенціарної системи в Україні ставить перед закладом вищої освіти зі специфічними умовами навчання нові вимоги щодо здійснення процесу професійної підготовки та формування професійних компетентностей майбутніх офіцерів Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України). Нині підготовка майбутніх офіцерів ДКВС України відбувається в Академії Державної пенітенціарної служби (далі – Академія ДПтС), яка є єдиним державним, галузевим закладом вищої освіти зі специфічними умовами навчання в Україні, та головним завданням вважає якісну підготовку майбутніх фахівців-пенітенціаріїв с чітко сформованими професійними компетентностями і високим рівнем адаптації до майбутньої квазіпрофесійної службової діяльності.

Над темою щодо вдосконалення системи професійної підготовки та структури цього процесу працювало багато вчених, серед яких можна відмітити наукові праці В. Галузяка [1], І. Зайченка [2], О. Кузьменко [3], О. Мороз [3], В. Огнев'юк [3], Л. Хоружої [3], С. Сисоевої [4], І. Соколової [4], та інших. Однак практика показала, що багато випускників приходять на службу до установ виконання покарань не зовсім підготовленими, саме тому аналіз традиційної підготовки майбутніх офіцерів ДКВС України є актуальною проблемою досліджень на теперішній час.

Метою статті є висвітлення результатів дослідження традиційної системи підготовки офіцерів ДКВС України в закладі вищої освіти зі специфічними умовами навчання.

Методом дослідження є теоретичний аналіз та анонімне опитування методом анкетування курсантів і викладачів.

Професійній підготовці майбутніх офіцерів ДКВС України притаманні певні особливості, обумовлені специфікою служби та вимогами нормативних документів, а також ступеневий характер. Результатом даного процесу є професійна компетентність офіцера – одна з основних професійних характеристик, що забезпечує рівень його професіоналізму, здатність виконувати ним професійні завдання, підготовленість до самостійної